

Na de kap, bosgedicht

het bos zal blijven en wij
op wandel zullen opkijken
naar de beuken, de boomhutten
zien al zijn ze verdwenen

we horen het meisje
dat woonde boven de vijver
en het licht van duizend dagen
verzamelde in haar grote ogen

we zagen de hoop, de noodzaak
om een woning van vrede
te redden van de sloop

geloof me, het bos zal niet
verdwijnen – desnoods verrijst het
aan een andere zijde waar
de stad en haar tentakels
niet zal reiken - en niet
dat we de steden haten

maar we houden van zomen
als kragen van veren: al
het weke dat stiller maakt
en vredig als zompige weiden
die de regen opzuigen
met gulzige mond, de dreven
met wilg en populieren

al het ruisen alsof papieren
ritselen op een tafel
bij een open raam

geloof me, de tijden zijn
gunstig, de tekenen
spreken van wederkeer
en het bos zal blijven
met het licht van duizend
dagen verzameld in twee
ogen en een stille lach:

bomen zijn toch net als
meisjes, ze maken onze dag